



ЗА СНѢГЪ

По здрачъ, когато баба Дора се канѣше да запали лампата, прелетѣха надъ кѣщата орлякъ гарги, загракаха и се насочиха къмъ Балкана.

Втурнаха се при баба си дветѣ ѝ внучета.

— Бабо, — обади се Божанка, — вѣрно ли е това, че гаргитѣ, що минаха ей сега, отиватъ да доведатъ снѣга отъ Балкана?

— Вѣрно е, мило, вѣрно!

— Че какъ така бе, бабо?!

Бабата седна предъ печката. Седнаха до нея и внучетата ѝ. Отвори тя вратичката на печката. Сини, червени и жълти пламъчета заиграха надъ горящитѣ дърва.

— Живѣли нѣкога царъ и царица, — започна бабата. — Имали си тѣ едно малко момиченце. Лицето му било бѣло като снѣгъ. Очитѣ му сини — два кѣса отъ небето. Кротко, мило, винаги засмѣно. Обичали го всички.

Край двореца се ширѣла хубава градина. Тамъ играела малката царкиня. Тамъ идвали и нейнитѣ другарки — деца отъ махлата. Играели, пѣли, цвѣтя берѣли, вѣнци виели, перудкитѣ гонѣли.

Царьтъ и царицата обичали да гледатъ игритѣ на децата и заедно съ тѣхъ се смѣли и тѣ.

Всичко било хубаво въ тази страна. Леко се нижели днитѣ, бързо тичали годинитѣ...

Но ненадейно царицата умрѣла.

Минали година-две.

— Царю, трѣбва да намѣримъ майка на Галенка, — започнали да увещаватъ царя околнитѣ му, докато той склонилъ и се оженилъ повторно.

Довели новата царица отъ друго царство. И тя родила едно момиченце. Царицата се замислила: